

[Socialministeren.]

ven om udbygning af Ribecentret og en hel del andre, mindre ting, ikke mindst inden for skole og uddannelse, som vi er gået til finansudvalget med, og nu dette forslag. Det er altså ikke sådan, at man ikke er klar over, at der er problemer, og at man ikke har arbejdet med dem for at få forholdene forbedret.

Jeg vil sige, at jeg principielt er enig i de kritiske bemærkninger, som det ærede medlem hr. Dupont kom med. Vi skal over på den nye linje. Det er rigtigt, at Chr. Keller, som det blev nævnt, var en foregangsmand, da han etablerede Brejning. Man skal huske, at hans situation var den, at alle egentlige handicappede, det være sig gamle eller sindssyge, åndssvage eller forældreløse børn, blev brokket sammen på en fattiggård. Derfor var hans fremskridt stort dengang. Men vi ved jo også, som det her er sagt, at vi har fået et andet syn på tingene. Vi har i hvert fald opdaget, at der ligger ganske store muligheder selv hos åndssvage for — helbredelse er måske meget sagt, men behandling i hvert fald og uddannelse.

Vi er også blevet klar over, at denne sammenstuvning, som tidligere var kendt, og som findes endnu, hvor man bare skulle opbevare syge mennesker, er forkert, og at man skulle gå den vej, som det ærede medlem hr. Ejner Kristensen omtalte, skulle skabe hygge i et hjem for de pågældende, og at der yderligere skulle gives behandling og uddannelse. Det er den linje, vi lægger op til her.

Det kan godt være, man kan have ret, når man siger, at det ikke går stærkt nok med at få den udbygning gennemført, som vi er i gang med; man har jo syvmilestøvler på over for dette problem, og jeg ved ikke, om jeg kan tillade mig at sige, at der vist nok hos de fleste socialt forstående er noget af en dårlig samvittighed over for det problem, vi her taler om. Det haster med at få forholdene ændret, men vi kan ikke få dem ændret hurtigere, end byggemuligheder og uddannelse af personale overhovedet tillader. Og her er jeg jo nødt til at sige, selv om det er beklageligt for en socialminister at skulle sige det, at også det sociale byggeri må underkastes den helhedsvurdering, som nu engang gælder for undervisningsbyggeri og for trafikbyggeri.

Vi må, om jeg så må sige, presse os ind og gå så langt, som vi overhovedet kan. Vi har valgt at foreslå, at man i første omgang bygger for 15 mill. kr., men det fremgår jo af papirerne, at det bliver ikke ved de 15 mill. kr. Inden for de kommende 10 år må vi regne med, at vi skal bruge 50 mill. kr. alene på Brejningscentret.

Jeg tror, det vil være helt rigtigt, at udvalget aflægger Brejning besøg, og jeg vil oven i købet opfordre til, at man tager sig god tid. Jeg er klar over, at der er nogle ting — der blev nævnt sygehuset — der nok kan chokere, men det vil være rigtigt, at man nu gør sig helt klart, hvordan situationen er derovre, og at vi derefter får lov til at gå i gang med ændringen.

Må jeg gøre opmærksom på, at nogle af de gamle bygninger er overbelagt; de indeholder det dobbelte af, hvad de var beregnet til, dengang de blev bygget. Der vil vi gerne sætte ind, vi vil gerne tynde ud, vi vil skabe mindre enheder, små hjem med op til 30 patienter, med plejemor, med mulighed for hjemlig hygge, som det blev nævnt før, menneskelig forståelse, hensyn og medarbejderskab, men så skal vi altså også ofre noget. Vi har i øjeblikket derovre Danmarks største sygehus med 1.650 patienter. Vi skal ned på 750. Det blev nævnt her, at det måske var for stort et tal. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at hvis man stykker behandlingen af de 750 ud i små hjem, så er det jo ikke en belastning på samme måde, men det er økonomisk rigtigt, fordi kedelanlæg, køkken og alt det andet kan være en fælles fordel. Men vi skal altså helt derved. Og når det blev sagt, jeg tror, det var af det ærede medlem hr. Chr. Madsen, at vi skulle udbygge hurtigere, så gør jeg nu opmærksom på, at skal vi udtynde fra 1.650 til 750, så kan det ikke ske uden meget betydelige nybyggerier rundt omkring i landet. Jeg synes, at vi lige så godt på forhånd kan gøre os klart, at sådan ligger i virkeligheden situationen. Så skal vi hjælpe de hjem og forældre, der har åndssvage pårørende, må vi regne med, at den kommende tid vil forudsætte ganske betydelige byggerier, ikke alene til de hjem, jeg talte om, men også til uddannelsessteder og behandlingssteder for de pågældende.

Jeg vil gerne nævne en ting til. Der har